



## Arrest

nr. 159 787 van 13 januari 2016  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ROLAND, die loco advocaat A. PHILIPPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 april 2010 werd verzoeker gemachtigd tot tijdelijk verblijf voor één jaar op grond van de artikelen 9bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze beslissing vermeldt dat verzoeker, met het oog op verlenging van het verblijf, tussen de 45° en de 30° dag voor het verval van zijn verblijfskaart, onder meer, een arbeidskaart B moet voorleggen.

1.2. Op 22 juli 2014 weigert het Brussels Hoofdstedelijk Gewest een vraag om een arbeidskaart.

1.3. Verzoekers verblijfskaart verstrijkt op 20 juni 2015.

1.4. Op 10 augustus 2015 wordt ten aanzien van verzoeker een “administratief verslag vreemdelingencontrole” opgesteld naar aanleiding van zwartwerk.

1.5. Op 11 augustus 2015 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven (bijlage13septies) en hem een inreisverbod opgelegd voor drie jaar (bijlage13septies). Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING**

*Bevel om het grondgebied te verlaten*

*Aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten<sup>(1)</sup>:*

*[...]*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

**REDEN VAN DE BESLISSING**

**EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:*

*Artikel 7, alinea 1 :*

*X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

*X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

*X 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

*Artikel 74/14:*

*X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

*De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.*

*Betrokkene is op heterdaad betrapt voor bedreigingen met een mes aan autoriteiten/weerspannigheid. PV nr AN.41 .L8.004610/2015 van de politie van Brasschaat.*

*Geen arbeidskaart/ beroepskaart - PV nr opgesteld door sociale inspectie.*

*Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag gaf hem het recht op tijdelijk verblijf. Betrokkene verblijft op onregelmatige wijze in het Rijk sinds 20.06.2015, datum waarop zijn verblijfsvergunning is vervallen. (geen geldige arbeidskaart B).*

*Terugleiding naar de grens*

**REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , om de volgende reden :*

*Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereist reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.*

*Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming. Betrokkene verblijft op onregelmatige wijze in het Rijk sinds 20.06.2015, datum waarop zijn verblijfsvergunning is vervallen. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor bedreigingen met een mes aan autoriteiten/weerspanningheid. PV nr AN.41.L8.004610/2015 van de politie van Brasschaat.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart /beroepskaart aan het werk was (PV nr opgesteld door sociale inspectie) bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag gaf hem het recht op tijdelijk verblijf. Betrokkene verblijft op onregelmatige wijze in het Rijk sinds 20.06.2015, datum waarop zijn verblijfsvergunning is vervallen. (geen geldige arbeidskaart B).

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten :

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden/om de overname te vragen aan (land). Mocht de overname door (land) niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor bedreigingen met een mes aan autoriteiten/weerspanningheid. PV nr AN.41.L8.004610/2015 van de politie van Brasschaat.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart /beroepskaart aan het werk was (PV nr opgesteld door sociale inspectie) bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag gaf hem het recht op tijdelijk verblijf. Betrokkene verblijft op onregelmatige wijze in het Rijk sinds 20.06.2015, datum waarop zijn verblijfsvergunning is vervallen. (geen geldige arbeidskaart B).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"INREISVERBOD**

Aan de heer / ~~mevrouw~~<sup>(1)</sup>, die verklaart te heten<sup>(1)</sup>:

[...]

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>(2)</sup>, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11.08.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. / ~~Aan de betrokkene word een beslissing tot verwijdering betekend op~~

**REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:*

*X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*Gezien betrokkene zonder arbeidskaart /beroepskaart aan het werk was (PV nr opgesteld door sociale inspectie) bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.*

*Betrokkene is op heterdaad betrapt voor bedreigingen met een mes aan autoriteiten/weerspanningheid. PV nr AN.41 .L8.004610/2015 van de politie van Brasschaat.*

*Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.*

*Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:*

*Artikel 74/11, §1, tweede lid:*

*X voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*

☐ *een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

*Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag gaf hem het recht op tijdelijk verblijf. Betrokkene verblijft op onregelmatige wijze in het Rijk sinds 20.06.2015, datum waarop zijn verblijfsvergunning is vervallen. (geen geldige arbeidskaart B).*

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod proportioneel.*

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."*

**2. Onderzoek van het beroep**

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet. Hij licht het middel toe als volgt:

*"En sa première branche,*

*EN CE QUE la décision d'ordre de quitter le territoire n'est assortie d'aucun délai pour le départ volontaire et retient que le requérant doit être mis à la disposition de l'Office des Etrangers au motif que : Vu que l'intéressé ne possède aucun document de voyage valable au moment de son arrestation, l'intéressé doit être maintenu à la disposition de l'Office des Etrangers pour permettre l'octroi par ses autorités nationales d'un titre de voyage afin de demander sa reprise au pays et si ce n'est pas possible pour permettre l'octroi par ses autorités nationales d'un titre de voyage.*

*L'intéressé a été intercepté en flagrant délit de rébellion envers les autorisés/menaces avec couteau (PV n° [...] de la police de Brasschaat)*

*Il existe donc un risque de nouvelle atteinte à l'ordre public.*

*Vu que l'intéressé était en train de travailler sans permis, il existe un risque qu'il poursuive son comportement illégal.*

*L'intéressé a introduit une demande de séjour basée sur l'article 9 bis de la loi du 15/12/1980. Cette demande lui a donné le droit à un séjour temporaire. L'intéressé demeure de manière irrégulière dans le*

Royaume/sur les territoires des Etats Schengen depuis le 20.06.2015, date d'échéance de son titre de séjour. (pas un permis de travail B valable)

Etant donné ce qui précède, il y a lieu de conclure que l'intéressé n'a pas la volonté de respecter les décisions administratives prises à son égard et qu'il risque donc de se soustraire aux autorités compétentes. De ce fait, le maintien à la disposition l'Office des Etrangers s'impose.

ALORS QUE l'absence de délai pour quitter le territoire avec maintien est la mesure coercitive la plus contraignante puisqu'elle prive le requérant d'une possibilité de retour volontaire, étant privé par ailleurs de sa liberté.

Le motif principal justifiant de ne pas accorder de délai pour quitter le territoire réside dans le fait que le requérant constituerait un danger pour l'ordre public.

Or il est fait mention de la notion d'atteinte à l'ordre public dans la Directive 2008/115/CE du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (dite Directive « retour »).

L'article 7 de la Directive 2008/115/CE dispose que :

Article 7

Départ volontaire

1. La décision de retour prévoit un délai approprié allant de sept à trente jours pour le départ volontaire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 et 4. Les États membres peuvent prévoir dans leur législation nationale que ce délai n'est accordé qu'à la suite d'une demande du ressortissant concerné d'un pays tiers. Dans ce cas, les États membres informent les ressortissants concernés de pays tiers de la possibilité de présenter une telle demande.

Le délai prévu au premier alinéa n'exclut pas la possibilité, pour les ressortissants concernés de pays tiers, de partir plus tôt.

2. Si nécessaire, les États membres prolongent le délai de départ volontaire d'une durée appropriée, en tenant compte des circonstances propres à chaque cas, telles que la durée du séjour, l'existence d'enfants scolarisés et d'autres liens familiaux et sociaux.

3. Certaines obligations visant à éviter le risque de fuite, comme les obligations de se présenter régulièrement aux autorités, de déposer une garantie financière adéquate, de remettre des documents ou de demeurer en un lieu déterminé, peuvent être imposées pendant le délai de départ volontaire.

4. S'il existe un risque de fuite, ou si une demande de séjour régulier a été rejetée comme étant manifestement non fondée ou frauduleuse, ou si la personne concernée constitue un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale, les États membres peuvent s'abstenir d'accorder un délai de départ volontaire ou peuvent accorder un délai inférieur à sept jours.

Il est vrai que la notion de « danger pour l'ordre public » n'est pas explicitement définie par la Directive ni d'ailleurs par la loi du 15 décembre 1980 qui, en son article 74/14, §3, 3° en assure la transposition.

Cependant, la Cour de Justice de l'Union européenne, dans un arrêt CJUE du 11 juin 2015, Z.Zh. et I.O C. Staatssecretaris voor veiligheid en justitie, aff. C-554/13, rappelle dans les points 49 ; 50 et 54 de son arrêt, en ce qui concerne l'absence d'octroi d'un délai de départ volontaire pour un motif d'ordre public, a précisé cette notion :

49 Enfin, selon le considérant 6 de la directive 2008/115, les États membres devraient veiller à ce que, en mettant fin au séjour irrégulier de ressortissants de pays tiers, ils respectent une procédure équitable et transparente. Ce considérant énonce également que, conformément aux principes généraux du droit de l'Union, les décisions prises en vertu de cette directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique de prendre en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier (voir arrêt Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, point 40). En particulier, ainsi que la Cour l'a déjà jugé, le respect du principe de proportionnalité doit être assuré au cours de toutes les étapes de la procédure de retour établie par ladite directive, y compris l'étape relative à la décision de retour, dans le cadre de laquelle l'État membre concerné doit se prononcer sur l'octroi d'un délai de départ volontaire au titre de l'article 7 de cette même directive (voir, en ce sens, arrêt El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:68, point 41).

50 Partant, il y a lieu de considérer qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de « danger pour l'ordre public », au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un État membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré

comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115.

[...]

54 Au vu des considérations qui précèdent, il convient de répondre à la première question que l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 doit être interprété en ce sens qu'il s'oppose à une pratique nationale selon laquelle un ressortissant d'un pays tiers, qui séjourne irrégulièrement sur le territoire d'un État membre, est réputé constituer un danger pour l'ordre public au sens de cette disposition, au seul motif que ce ressortissant est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte.

Ainsi, il doit ressortir de la motivation de l'acte qu'un contrôle de proportionnalité a eu lieu.

Or, à la lecture de l'acte querellé (l'ordre de quitter le territoire), il est clair que ce contrôle de proportionnalité n'a pas eu lieu.

En effet, la motivation est extrêmement succincte. La décision se limite à faire référence à un PV de Police qui ne figure pas au dossier administratif. En réalité, ni le PV de la Police de Braaschat, ni le PV de l'inspection sociale ni l'audition du requérant ne figurent au dossier administratif qui a été mis à la disposition du conseil du requérant dans le cadre d'une requête de mise en liberté introduite devant la Chambre du Conseil du tribunal de première instance de Bruxelles. Partant, ni la décision ni le dossier ne permettent de considérer qu'un contrôle de proportionnalité et un examen individuel ont été exercés : rien, à ce jour, ne permet de considérer que le requérant a été entendu et que donc la procédure a été respectée. Il en résulte que l'atteinte à l'ordre public ne pouvant être vérifiée, l'article 7 de la Directive 2008/115 a été violé.

Par ailleurs, force est également de constater que le danger réel et actuel pour l'ordre public n'a pas non plus été examiné par la partie adverse, ce qui intervient aussi en violation de l'article 7 alinéa 1 – 3° de la loi du 15 décembre 1980.

En outre, la décision stipule clairement que le requérant était autorisé au séjour jusqu'au 20 juin 2015.

Autrement dit, son illégalité sur le territoire belge n'est pas à ce point manifeste qu'elle justifie l'absence de délai pour quitter le territoire belge. D'ailleurs, le requérant n'a jamais reçu d'ordre de quitter le territoire depuis l'échéance de son titre de séjour. Il est donc hâtif de considérer que « l'intéressé n'a pas la volonté de respecter les décisions administratives prises à son égard et qu'il risque de se soustraire aux autorités compétentes. » Le risque de fuite n'est nullement avéré de sorte qu'un délai aurait dû être accordé au requérant.

Partant, en l'absence de contrôle de proportionnalité, la partie adverse a manifestement méconnu la portée de l'obligation de motivation formelle telle que prévue par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

L'ordre de quitter le territoire n'étant pas suffisamment motivé et aucun contrôle de proportionnalité n'ayant eu lieu, il en résulte également une violation de l'article 74/14-3° lu en combinaison avec l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980:

Art. 74/14. § 1er. La décision d'éloignement prévoit un délai de trente jours pour quitter le territoire. Le ressortissant d'un pays tiers qui, conformément à l'article 6, n'est pas autorisé à séjourner plus de trois mois dans le Royaume, bénéficie d'un délai de sept à trente jours. Sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, le délai octroyé pour quitter le territoire, mentionné à l'alinéa 1er, est prolongé, sur production de la preuve que le retour volontaire ne peut se réaliser endéans le délai imparti.

Si nécessaire, ce délai peut être prolongé, sur demande motivée introduite par le ressortissant d'un pays tiers auprès du ministre ou de son délégué, afin de tenir compte des circonstances propres à sa situation, comme la durée de séjour, l'existence d'enfants scolarisés, la finalisation de l'organisation du départ volontaire et d'autres liens familiaux et sociaux.

Le ministre ou son délégué informe par écrit le ressortissant d'un pays tiers que le délai de départ volontaire a été prolongé.

§ 2. Aussi longtemps que le délai pour le départ volontaire court, le ressortissant d'un pays tiers est protégé contre un éloignement forcé.

Pour éviter le risque de fuite pendant ce délai, le ressortissant d'un pays tiers peut être contraint à remplir des mesures préventives.

Le Roi définit ces mesures par un arrêté délibéré en Conseil des ministres.

§ 3. Il peut être dérogé au délai prévu au § 1er, quand :

1° il existe un risque de fuite, ou;

2° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas respecté la mesure préventive imposée, ou; 3° le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public et la sécurité nationale, ou; 4° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement, ou;

5° il a été mis fin à son séjour sur le territoire en application de l'article 11, § 2, 4°, de l'article 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, ou de l'article 18, § 2, ou;

6° le ressortissant d'un pays tiers a introduit plus de deux demandes d'asile, sauf s'il y a des éléments nouveaux dans sa demande.

Article 74/13 :

Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné .

Cet article 74/13 est le corollaire du point 22 de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier qui dispose que :

(22) Conformément à la convention des Nations unies de 1989 relative aux droits de l'enfant, l'«intérêt supérieur de l'enfant» devrait constituer une considération primordiale pour les États membres lorsqu'ils mettent en oeuvre la présente directive. Conformément à la convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, le respect de la vie familiale devrait constituer une considération primordiale pour les États membres lorsqu'ils mettent en oeuvre la présente directive.

Manifestement, il ressort de la motivation relative à l'ordre de quitter le territoire qu'à aucun moment, la partie adverse n'a tenté de connaître le vécu du requérant en Belgique alors qu'il y réside depuis 2002, qu'il a obtenu une autorisation de séjour et que donc ses attaches avec la Belgique sont bien réelles.

Partant, la décision n'est pas adéquatement motivée, en violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 précitée et en violation de l'article 74/13 lu en combinaison avec l'article 74/14 -3° de la loi du 15 décembre 1980.

Enfin, rappelons que l'article 41 de la Charte des droits Fondamentaux de l'Union européenne prévoit que :

« 1. Toute personne a le droit de voir ses affaires traitées impartialement, équitablement et dans un délai raisonnable par les institutions et organes de l'Union.

2. Ce droit comporte notamment:

- le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre ;
- le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires;
- l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.

3. Toute personne a droit à la réparation par la Communauté des dommages causés par les institutions, ou par leurs agents dans l'exercice de leurs fonctions, conformément aux principes généraux communs aux droits des États membres.

4. Toute personne peut s'adresser aux institutions de l'Union dans une des langues des traités et doit recevoir une réponse dans la même langue » . (nous soulignons)

Or rien au dossier ne permet de considérer que le requérant a été entendu.

Dans une ordonnance de suspension récente du CCE n° 126.158 du 24 juin 2014, le présent Conseil a rappelé que le droit d'être entendu n'étant pas prévu par le droit belge dans le cadre d'une décision de retour, il est renvoyé à l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 afin de préserver l'effet utile de la directive 2008/115/CE. Cette disposition impose un examen individuel de la situation de l'étranger avant la notification d'un ordre de quitter le territoire, ce qui implique que l'intéressé soit correctement informé de la possibilité de faire valoir son point de vue dès lors qu'il s'agit d'une procédure administrative pouvant l'affecter défavorablement. D'une part, toute irrégularité dans l'exercice du droit d'être entendu dans le cadre d'une procédure administrative aboutissant à un ordre de quitter le territoire ne saurait constituer une violation de ce droit. D'autre part, tout manquement au droit d'être entendu n'entache pas systématiquement la légalité de l'acte administratif. Pour que l'illégalité soit constatée, il convient de vérifier si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, les éléments qu'aurait pu avancer l'intéressé étaient susceptibles de mener à un résultat différent.

En l'espèce, si le requérant avait pu être entendu au sujet de sa situation professionnelle et indiquer qu'il était en attente d'une réponse à une demande de permis de travail introduit auprès de la Région flamande par son futur employeur, sans doute l'ordre de quitter le territoire eût-il été motivé différemment et à tout le moins, un délai lui aurait été octroyé pour préparer son départ après plus de 13 ans de résidence en Belgique.

Partant, la violation du droit à être entendu tel que défini à l'article 41 alinéa 2 de la Charte des droits fondamentaux a conduit à une décision stéréotypée, sans considération aucune sur la situation concrète du requérant.

La violation de cette seule disposition (l'article 41), en ce qu'elle a abouti à ne pas assortir l'ordre de quitter le territoire d'un délai permet d'annuler la décision litigieuse."

2.2. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ptn. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 81 en 82). Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2 van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88). Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod opgelegd, in toepassing van artikel 74/11 van vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepalingen een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel en het inreisverbod wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht is derhalve van toepassing.

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel en een inreisverbod moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld. Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C- 317/08- C- 320/08, EU:C:2010:146, punt 63, G. en R., EU:C:2013:533, punt 33, alsmede Texdata Software, C- 418/11, EU:C:2013:588, punt 84).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34). Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37). In casu, stelt de Raad vast dat noch richtlijn 2008/115, noch de toepasselijke nationale regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit moet worden gehoord.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU. In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd. Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing steunt op een administratief politieverlag dat zich niet in het administratief dossier bevindt, net zo min als het verslag van de sociale inspectie en het gehoor van verzoeker. Nergens kan aldus verzoeker worden afgeleid dat een proportionaliteitsafweging plaatsvond. Hij voert ook aan dat het gevaar voor de openbare orde niet daadwerkelijk werd beoordeeld.

Verzoeker voert aan dat hij niet omtrent zijn professionele situatie werd gehoord en dat hij wacht op een aanvraag om een arbeidskaart die werd ingediend door zijn werkgever. Hij voert aan dat hem in die omstandigheden een termijn voor vrijwillige terugkeer zou zijn toegestaan, te meer nu verzoeker reeds 13 jaar in België verblijft.

De Raad dient verzoeker bij te treden waar hij stelt dat het administratief dossier niet het administratieve verslag van de politie bevat waarop de bestreden beslissing gesteund is, evenmin als het PV van de sociale inspectie. Het wordt de Raad dan ook niet mogelijk gemaakt na te gaan op welke concrete vaststellingen het gevaar voor de openbare orde steunt en welke afwegingen daarbij werden gemaakt. Dit hoeft overigens niet te verwonderen, nu de verwerende partij het niet nodig heeft geacht, in weerwil van de duidelijke verplichting vervat in artikel 7 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, het administratief dossier te inventariseren en de stukken naar behoren te nummeren, derwijze dat deze gemakkelijk kunnen worden teruggevonden.

Met betrekking tot de hoorplicht bevat het administratief dossier een niet gedateerd stuk, "vragenlijst" (dit stuk vermeldt een faxdatum, 14 augustus 2015, dus na het nemen van de bestreden beslissing), waarbij verzoeker werd gevraagd naar redenen waarom hij niet naar zijn land terug kan. Verzoeker verklaarde daarin (vraag 8):

*"Meer dan dertien jaar woonde ik in België,  
Ik spreek Frans, Nederlands,  
Ik wil graag werken  
Ik ben goed geïntegreerd."*

Daargelaten of dit document al kan worden beschouwd als een horen van verzoeker zoals hoger uiteengezet, aangezien geenszins kan worden vastgesteld dat dit gehoor voorafging aan de bestreden beslissing, blijkt alleszins dat verzoeker duidelijk bezwaar maakte tegen een terugkeermaatregel omwille van de lange duur van zijn verblijf in België. Verzoeker wijst er in het middel in dit verband nog terecht op dat hij tot 20 juni 2015 verblijfsrecht had. De bestreden beslissing bevat geen enkele motivering met betrekking tot deze elementen, zodat niet blijkt dat met de door verzoeker geopperde elementen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Het middel is in die mate gegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod worden vernietigd.

### Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT